

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 18 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Našej mladeži.

Iz Zagreba 12. julija. [Izv. dop.]

Čeravno nam je v minulih letih smrt pokosila precejšnje število delavcev na narodnem polju, se vendar polnijo vrste narodnih borilcev vedno z mladim naraščanjem, tako, da se od leta do leta množi število onih mož, ki se dejansko z besedo in peresom trudijo za boljšo bodočnost našega naroda.

In zopet se bližamo koncu šolskega leta, katero nam bode podalo novih močij v zameno za stare onemogle, ali pa za one, kateri so se nam po natornem zakonu izgubile.

Okolnost ta, da se naša narodna inteligencija konsekvantno pomnožuje, daje nam pogum, da ne opešamo pri težavnej borbi za bodočnost našega obstanka.

Še imamo premagati dosta težav, ker — izvzemši duhovenstva — nemamo zadosti naših ljudij pri nobenem stanu, nego povsod še čutimo, da nas je premalo.

Slabi časi, ki tarejo našega kmeta, uplijavajo neugodno na naše narodne razmere, ker le iz kmetkega stanu imamo mi Slovenci poglavito pripomoč pričakovati, menj iz srednjih stanov, dočim so višji stanovi nam v večini protivni, pa zategadelj britko občutimo, če vedno menj dijakov s kmetov obiskuje naše srednje šole, gimnazije in realke.

Če se naš kmet odloči dati sina v šolo, ga navadno vodi vzvišena misel, da si bode odgojil duhovna; se ve da marsikateremu spodleti, bodi-si da dečko nema dovolj sposobnosti, in ne more premagati vseh težav, ki se mu mečejo pod noge, ali pa po izvršeni gimnaziji nema volje posvetiti se stanu, katerega teži coelibat. V jednem in drugem slučaju se navadno roditelj razjezi, pa to kmalu prejde, posebno če vidi, da si sin tudi v drugem katerem stanu pomaga in ugodnije živi, kakor bi živel, da je doma ostal.

Za našo splošno narodno korist pa je tudi tak kmet dokaj storil, samo ako mu je sin tečajem svojih študij došel do spoznanja, da je Slovenec.

Mi namreč trebamo svojih ljudij ne samo v duhovenskem stanu, ampak jih trebamo povsod, in še imamo marsikaterega nemškutarja izpodriniti na tem ali onem mestu, bodi-si sodca, advokata, profesorja ali obrtnika.

Glavna stvar je, da privedemo našo učečo se mladež do pravega spoznanja, in to čim prej mogoče, še v dolnej gimnaziji. Pri tem se na učitelje slovenščine ne smemo preveč zanašati, ker v naših zdanjih razmerah bi to vtegnilo jim samim škoditi; temuč naši apostoli v tem obziru morajo biti zavedni dijaki višjih razredov in vseučilišča; ti imajo do mlajših največ vpljiva, na nje gle-

dajo mlajši eo ipso, kakor na višja bitja, za njimi se povajajo, in ako opazijo pri njih iskro rodoljubja, gotovo se jih prime, ker mladež je za ideale vedno pristopna.

V to svrhu je treba, da se starejši dijaki naročito v šolskih praznikih družijo z mlajšimi; če je v katerem kraji mogoče, da se zbere več dijakov, naj priredijo kako zabavo, če so zmožni petja, se to samo ob sebi rado stori. Čitalnice naj bodo mladeži v pomoč, pa tudi tam, kjer čitalnice nij, se more prirediti zabava ali gledališna igra, kakor je to bivalo prejšnja leta v Laškem trgu, kjer se je vsako leto zbralo nekoliko dijakov sebi in tržanom v zabavo, a narodnej stvari na korist.

Ako se mladež navduši za narodno stvar, bodemo imeli v malo letih sposobnih našincev za vse stroke javnega življenja, pa če se tudi tu pa tam kateri izgubi, ostalo jih bo vedno takovih, ki bodo visoko držali zastavo narodno, in se ne bodo dali premotiti, ali celo zriniti v protivni nam tabor.

Kadar bodemo imeli več narodne inteligencije mej vsemi stanovi, ne bomo trepetali pred nobenimi volitvami, naša žurnalistika in literatura sploh bode imela zdatno podporo, in naš slovenski narod ne bo zginil v morje pozabljivosti, ampak bo živel in napredoval vsaj duševno složen s sorodnimi mu narodi na jugu naše monarhije. C—v.

O jezиковem zjedinenji s Hrvati še jeden glas.

Iz celjske okolice 11. julija. [Izv. dop.]

Pretečene dni smo v „Slovenskem Narodu“ čitali dva dopisa, katera sta za naše hitro zjedinenje s Hrvati v jeden literaturni jugoslovanski jezik govorila; in jeden dopis, ki je svetoval, naj se Slovenci v tej reči ne prena-glimo.

Ker tudi jaz naše Slovence po deželi poznam, naj mi bode dovoljeno, kakor je po hvale vrednej navadi drugim naročnikom v „Slovenskem Narodu“, svoje mnenje izreči, posebno, ker od celjskega okraja redkokrat kak dopis v „Slovenski Narod“ pride.

Taka naglost v zedinjevanji jezika, kot jo zgoraj omenjena dopisnika priporočata, je zdaj še ob nepravem času in prezgodna. Premnogi priprosti človek, kateri je pri meni „Slovenski Narod“ videl in ga v roke vzel, rekel mi je, da uže to pismeno slovenščino, katera je tu notri pisana, malo težko razume. Iz tega sklepam, da bi jeden teh še menj v list pogledal, katerega jezik mu zunaj lista nikoli na ušesa ne pride. Naj tukaj omenim, da bi se tudi jaz z omenjenima dopisoma popolnem skladal, ker dobro vem, da sami Slovenci brez Jugoslovanov ne štejejo mnogo, ko bi ne bilo treba pomisliti, da se narod

preko nemškega ne da v srbsko ali hrvat-sko, kar je nam vse jedno, rekel bi, kar vreči. Prosto slovensko ljudstvo se tega, česar se učiti nij prisiljeno, teško poprime. Morda mej ljudstvom dosti takih dobodemo, ki bodo vprašali: po čemu da bi se jugoslovansko učili, in kako korist jim donese, kajti priprosti ljudje pri nas mislijo, da nemščina jim more več koristiti, ker jo vsak mnogokrat v uradu, v kupčiji itd. sreča, a srbsčino, katero tudi bratje Hrvatje pišejo, pa celo leto menj sliši. Tudi bi s tem še ne bilo vse pridobljeno, ako bi se jeden časnik izdajati začel, na katerega bi se sicer slovensk navadni človek niti naročiti ne mogel.

Prva skrb nam za zdaj še mora biti: pri svojem narodu slovensko zavest vzbuditi, utrditi, in potem še le na jugoslovansčino misliti. Da je moja trditev prava, mi bode vsak pritrdil, ki pazljivo poslanske in druge slovenske volitve zasleduje, ker pri teh imamo še mnogo želeti. Da bi se naš slovenski dnevnik čez noč v hrvatski ali srbski preobrnil, to bi znalo pač par stotinam samouke inteligencije koristiti, ali mi imamo še tisoče, za katere je potrebno, da pri tem ostane, kar smo, pri slovenskem dijalektu, pri svojem ljudstvu in njegovej govorici.

Da, ako bi pri tem ostalo, bi zares še daleko do literaturnega zjedinenja imeli. V resnici ima teško stanje, kdor v tej reči svete dajati hoče. Ali Slovenci smo zares v izjemnem stanju. Ako pomislimo, da bi bil Slovenec tako rekoč od svojega dijalektnega jezika neodvisen, potem nij čuda, da bi bil za svoj narod malomaren. Slovenec onkraj murske meje je navezan na madjarski jezik, po spodnjem Štajerskem, Koroškem in Kranjskem več ali menj na nemški, in okolo Gorice, Trsta, Istre na italijanski. Torej politično, administrativno in narodno, na vse kraje je naš narod razmetan. Orjaško delo mora biti, vse te Slovence tujim trem jezikom iztrgati, to delo delamo Slovenci zdaj trideset let uže s svojim jezikom vspešno, mi hočemo vse Slovence pod slovenski plašč spraviti. Kadar bode to storjeno, potem je še čas, stopiti do Jugoslovanstva jeden korak. Zdaj pa naj naša inteligencija uči se, kolikor more, slovanščine, zlasti prvoslovanščine — ruščine.

Sicer pa tudi jaz, kot morda mnogi drugi, mislim, da je vse to po nekoliko od več slučajev odvisno. Ako si priklopi Avstrija Bosno, in dobimo namesto dualizma drugo formacijo, za katero pa še bodo hude praske, in za katero Hrvatje, mali ljudje v velikej situaciji, premalo ali nič ne store, — potem skupni jugoslovanski jezik, po katerem bi nemški pri uradnih odveč postal, nij več tako daleč, kajti učil bi se ga vsak, kateri ga bode trebal, v šolah. Ali tudi brez anektiranja Bosne bi se

leško politično zjedini vsi Slovenci pod jedno deželno vlado, ko bi dinastija to dovolila, ker nemška stranka, kakor znano, tega valjda ne bode dovolila. Da naš narod na to dela in prosi, mi menda nij treba omenjati. Da pa Hrvatje prav nič, pa čisto prav nič ne store za to našo aneksijo, da le Magjarom pokorni in diplomatični „šute“ in molče za nas, to znate vsi. Žal, žal!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 13. julija.

General Filipovič, poveljnik naše vojske, ki bode *Bosno* zasedla, je po sijajnem slovesu od prebivalstva in garnizone 11. t. m. Prago zapustil. Pred odhodom je rekel neke vojaške deputaciji, da je počastén z nalogo, ki mu jo je cesar dal. Ako bode našel aktiven upor v Bosni, bode ga skušal vstrajno premagati, dokler bo duša mu v prsah živeła. Težji pa bode pasivni upor, ki cesarsko vojsko čaka. Za tega premagati treba energije.

Vnanje države.

Denes je taisti dan, ko' ima biti slavni kongres v Berlinu končan. Telegraf poroča, da ima izgotovljena mirovna pogodba okolo šestdeset členov. Če je denes v soboto vse podpisano, smemo skoro pričakovati, da se bodo ti mirovni uveti razglasili. Do tačas moremo čakati.

Angleško „Reuterjevo agentstvo“ poroča iz Larnake 11. julija, da sta zastopnik Turčije, Samih, in britanski zastopnik, Baring, ta dan proglasila, da Angleška jemlje Ciper v svojo posest. — V zbornici je Stanley povedal, da bode 10.000 mož angleške vojske ta otok zasedlo.

Francoski republikanci so se, kakor znano, nekako čudno obračali proti Rusiji in Slovanstvu v zadnji vojski in so pri dogovarjanju miru iz tega uzroka Grke podpirali, da si, hvala Bogu brez uspeha. Vendar so se, kakor telegraf poroča, v Parizu živeči Grki šli Gambetti za to zahvalit. Gambetta jim je za bodočnost upanje dajal.

Nemška cesarja zdravniki priobčujejo 11. t. m. zopet „bulletin“, v katerem pravijo, da zaradi visoke starosti cesarjeve, izgube krvi in apetita njegovo ozdravljenje počasi napreduje. Da ozdravljenje „napreduje“, čujemo in beremo uže ves čas kar ga je Nobiling zadel. Pa baš ker se zmirom to bere, nij verjetno, kar je tudi naravno. Cesar more le s tujo pomočjo jesti, ne more hoditi itd.

Dopisi.

Iz Cerknice na Notranjskem 12. julija [Izv. dop.] Uvodni članek „o časnikiarstvu“ iz Gorenjskega v „Slovenskem Narodu“, ki razpravlja, kako naj domoljubi svojo narodnost gojijo in vzbujajo pri vsakej priložnosti in povsodi, daje mi povod izpregovoriti nekoliko besedij, ki mi uže dlje časa teže srce, o ravno tej stvari, kako se pri nas godi. Dekanijska fara Cerknica šteje nad 5200 duš; trg z enakim imenom ki ima 245 hiš, ima sam nad šestnajst sto prebivalcev, katere smemo ponosno imenovati narodne in jih staviti drugim v izgled. Nemamo ni jednega renegata, volimo jednoglasno narodne volilne može, imamo narodnega, navdušenega, požrtvovalnega za občni blagor vnetega župana, — blago dušo — narodno inteligentno svetovalstvo; gotovo nahajaš tukaj tudi tisto navdušenost za narodno življenje in njegovo razvijanje, ki bi morale biti posledice iz ravno povedanega. Žalibože, da je drugače.

Vprašaj v našem trgu po čitalnici ali bralnem društvu, zastoj — ni jedne ni družega. Izvedaš po številu političnih časnikov

slovenskih, ki dohajajo v naš trg, pove se ti, da trije iztisi „Slovenskega Naroda“, trije „Slov.“ in jeden iztis „Novic“.

Stopi v krčmo, (imamo jih 12, kavarne nemamo, kjer bi se ti ponujali nemški časopisi, v krčmah so v treh), kaj ti neki prinese krčmar, ako ga poprosiš, da bi rad kaj čital? Nič. Eden mi je znan, ki ima „Slov.“, (katerga mu pa plačuje neki duhovnik v Ljubljani), družemu daje „Slov. Narod“ na razpolaganje bivši deželni poslanec g. Obreza, tretjega pa preskrbi g. Krašovic sè „Slov. Narodom“ in vse njegove goste. G učitelj in tovariši imajo tudi en iztis „Slovenskega Naroda“, pa smo s slovenskim časopisjem pri kraji. Pa morda ljudstvo ne hrepeni po omiki, po zabavi? Absit! Rusko-turška vojska nam je dokaz kako se je ljudstvo interesiralo za naše brate Slovane, s kakim veselim upom in strahom je pričakovalo izida tega ljuto krvavega boja. Kako radostno je gledalo velikansko narodno zastavo, ki je vibrala „na taboru“ po padu Plevne in povpraševalo, kaj vse to pomenja! Kako navdušeno so se popevale pesni na zmago Rusov, netili kresovi, pokali možnarji itd. Vse to priča, da se tudi naše priprosto ljudstvo za veda bolj in bolj svoje narodnosti, svoje politične veljave, da hrepeni po razvoji omike in narodnosti, da treba le izpodbuje in podučevanja našemu kmetu.

Žalibog je pri nas, kakor drugod revščina doma. Kupčija z lesom, ki je pri nas glavni faktor, je radi vojske skoro popolnem uničena. Veliki davki (o tem smo dopisniku besedo odstrigli, ker sicer nas c. kr. državni pravdnik konfiscira. Ur.) — Naše ubožano ljudstvo skoraj nij v stanu obilo naročevati si časnikov pri takih okoliščinah.

Kako bi se dalo torej pomagati?

Združiti se, da se jih vsaj več naroči skupaj na dober slovenski časnik, s združenimi močmi se veliko stori. Osnujmo si dalje bralno društvo, podpore gotovo ne bodo odrekli oni, katerih finance niso še pod „ledenim punktom“. V naš trg dohaja mnogo ljudstva, omikanega in tudi neomikanega. Eni pridejo po kupčijah, drugi po družih opravkih. Dohajajo logaški gg. uradniki, c. kr. notar gotovo dva do trikrat na mesec, h kojemu prihajajo ljudje iz vnanjih vasij, da vrnjavajo svoje reči. Gosp. Andrej Milavec pri katerem navadno ostajejo, prenočujejo vsi omenjeni, ki izvrstno in dober kup postreže z jedjo in pijačo gospodu in kmetu, moral bi skrbeti za duševno, narodno hrano, ker ima lepo priložnost, in svojej krčmi naročiti vsaj „Slovenski Narod“, „Slovenca“ in „Novice“. Koliko bi se dalo doseči v omiki in tudi za blagostanje ljudstva. Torej g. Milavec s slovenskimi časniki na mizo, rajši bodo ljudje zahajali k vam, če jim boste delili obojnega kruha! — Ko pridejo tujci gledat znamenito cerkniško jezero in ostajejo po več dnij v tem okraji, napravili bi se narodno zabavni večeri, izleti na več znamenitih krajev itd. Tujci spoštovali bi nas Slovane, dobro o nas mislili, videli naš ponos na narodnost slovensko in mi imeli bi dvojni dobiček.

Ker pri nas nij kakega nasprotovanja in zavisti mej duhovniki in posvetnimi, odpade tista zavira, ki se je pred sem ter tja nahajala. Le nekoliko več požrtvovalnosti in pljubezni do naroda slovenskega in njegovega zboljšanja, pa lahko veliko koristimo. Odložimo vso sebičnost in pa trmo in ne držimo rok križem z božjo pomočjo se bode

vse doseglo za pravično in blago prizadevanje nam na čast in ljudstvu in narodu slovenskemu v blagor. Dixi et salvavi animam meam!

Iz novomeškega okraja 11. julija [Izv. dop.] Razveselila nas je novica, da smo dobili v osobi profesorja A. Derganca v Novem mestu, novega šolskega nadzornika v našem okraju. Kolikor slišimo iz gotovih virov, je omenjeni gospod profesor priljuden mož, in tudi ne sovražnik slovenskega jezika, v katerem tudi rad občuje. Naloga, katera mu je zdaj naložena, pač nij lahka, ako bode vestno svoj posel opravljajal. Nadejamo pa se, da bode vso svojo pozornost obrnil na to častno nalogo, da bode marljivo neutrudeno delal za povzdigo narodnega šolstva, in narodne omike, da bode zaštitnik šolskih postav, in varuh učiteljskih interesov, in slovensčine v šoli. Mislimo, da se ne bomo prevarili v zaupanji, katero uže naprej v njega stavimo.

Iz Gorice 10. julija. [Izv. dopis.] Kakor na Kranjskem, tako je tudi na Goriskem zadnja toča velikansko škodo napravila. Največ je ta večni strah našega kmeta potolkel po gradiškem okraji. Zato pa je naš cesar tamošnjim nesrečnikom po toči odmeril izdatno svoto 4000 gold. Pa ne bode še konec te poljske šibe, kajti sleherni dan strašijo uže itak obupnega oratarja črno-sivi-oblaki.

Navadna vsakoletna tombola na Travniku v Gorici dne sv. Petra in Pavla se je tudi letos dobro opone-la, ter bode nad tisoč goldinarjev prav dobro došlo mestnim zapuščenim otrokom.

Prav ta dan smo občudovali novouniformirano mestno godbo. No jaz in z menoj tudi drugi, katerim so prejšnji mestni policaji „à la bersagliera“ še v dobrem spominu, smo takoj obsodili, da če si denejo zdaj na novo uniformirani godci bele „kamašnje“ pa klobuk na glavo — pa imaš — italijanske „bersagliere“. Laški naš municipium uže vé kaj dela, kedo mu mora kaj očitati?

Sicer so se pa naši „italijanissimi“ pokazali napram svojim „fratelli“ (bratcem), ki so se te dni v restavraciji „Evropa“ z godbo in petjem producirali, — če prav je „primadonna“ — lepa, — prav slabe patrijote, ter tako onečastili ime „della Gorizia gentile“. Italijansko društvo je bilo sleherni večer tako slabo obiskovano, da je zdaj primorano obračati se do milosrčnih — brez izjeme — mestjanov, da more svoje zastavljene stvari rešiti, ter zapustiti „Gorizia ingrata“ — nehvaležno Gorico!

Glasilo tukajšnjega lahonskega magistrata liberalni (?) „L' Isonzo“, ki je vedno upil proti germanizaciji naših šol, zdaj povečuje v svojej številki od 4. t. m. vašega Vragotina izdajico Dežmana i. dr., ker ta vaš transfuga in uskok dela in gori za tlačenje slovenskih svetih narodnih pravic v ljudskih šolah. Priložil sem vam, g. urednik dotično številko ultra-liberalnega (?) „Isonza“, da mu morete, če se vam vredno zdi, ob priliki zraven naše „Soče“ kaj odgovoriti.

Uže pred leti v mestu odpravljene „šagre“ (ples na prostem) so zdaj „in floribus“, in prav lepo je videti dan po šagri vozarenje in prepevanje umazanih furlanskih pesnij pijanih dotičnih podjetnikov plesa po mestnih ulicah. Na šagri sv. Antona, ki se je celo vršila — na čitalničnem dvorišču, smo opazili, da italijanska policija, ki je namenjena red držati, tudi zraven — pleše.

Minoli ponedeljek, 7. julija se je ustrelil računarski feldvebelj tukajšnjega polka, Klun. iz Ljubljane doma. Ljudje marsikaj čenčajo: jedni, da mu je vojaški denar pošel, drugi pa, da je bil „zaljubljen“. No, naj si bode prvo ali drugo: „schon alles da gewesen!“

Ne vem, če tam pri vas še zvonijo v šolo, v Gorici so na gimnaziji baje zvonec odpravili, ker se je pokvaril, in trebalo bi potrošiti za ta nesrečni dogodjaj kacic 5 goldinarjev. Prepričan sem, da bode zdaj več zamud, in če bi bili napravili kako kolekto mej dijaci, rad bi dal vsak onih, ki nima ure, za popravo zvonca par bornih soldov.

Slavčki po gajih so utihnoli, in dokler ne minejo pasji dnevi gotovo ne bode dano i čitalničarjem goriškim čuti na našem odru domačih „Slavcev“.

Čitalnični odbor naj bi bil o pustu zbrisal iz programa par plesov, ker jih je bilo tako preveč, pa bil takrat preskrbel za jedno zabavo na vrtu ali vsaj za jeden izlet. Zdaj se pa družega ne sliši, nego — godrnjanje starejših udov, ki jim nij bilo dano uživati o pustu plesa veselja, ker čitalnica ne priredi nobedne „besede“.

Na goriškem kolodvoru zdaj sleherni dan marsikatera bridka solza teče, žena moža, zvesta ljubica svojega dražega žalostnega srca in pobitega obraza izpremlja na kolodvor, in vsi pravijo, da grede vsi ti možje in fantje v vojake. Tolaži jih pa le to, ker grede le k svojim bratom po krvi na pomoč, in upajo, da i tam doli ne bode jim hudega!

Tukajšnji polk bode napravil denes zvečer 11. julija zadnji koncert pri „Evropi“, katerega čisti dohodki so namenjeni udovam vojaških kapelnikov, potem pa polk Weber v kratkem zapusti lepo Gorico. Prav dobro smo se bili privadili večinoma slovanskim častnikom, zato pa jim kličemo v imenu goriških Slovencev: srečna vam pot pa na zopetno skorno svidanje! T.

Domače stvari.

— (Naš domači polk Kuhn) je v petek večer prišel iz Trsta v Ljubljano, in denes otide v Osjek ob 6. zjutraj in ob 8. zvečer. Velikanska več tisuč ljudij broječa množica naroda je na kolodvoru pričakovala kranjske rojake vojake in jih z gromovitimi „živio“-klici pozdravila, sosebno ko je njih godba zaigrala, pri izstopu iz kolodvora slovenski marš „Naprej zastava Slave!“ Vojaki so bili vagone s zelenjem in improviziranimi slovenskimi zastavicami okinčali.

— (Denunciranje.) Tukajšnja nemška „Laib. Ztg.“ zlobno denuncira 30 do 40 študentov, da so predsinočnem po končanih gimnazijalnih študijah po ulicah peli. Po drugod omikani ljudje študentstvu in sploh mladini marsikaj radi odpusté in prezró. Urednik „Laib. Ztg.“ naj bi se spomnil, da je bil kot študent sam velik tresoritca in naj bi ne špicljaj študentov, če tudi nijso — Nemci.

— (Okrajna skupščina učiteljev) ljubljanske okolice ne bode, kakor se čuje, na Vrhniki ampak v Ljubljani.

— (Delavsko-bolnišniško in invalidno društvo) ima denes v nedeljo 14. julija dopoldne ob 10. uri v magistratnej dvorani občni zbor.

— (Biskup J. Strossmayer) je te dni odpotoval čez Zagreb na Slatino, kamor vsako leto zahaja.

— (Beseda v čitalnici na Bizoviku), ki bi imela biti denes, prestavljena je zavolj neugodnega vremena na drugo nedeljo, 21. t. m. z nespremenjenim programom.

— (Preširnova sestra.) Z Gorenjskega se nam piše: V „črticah iz dr. Preširnovih rodovine,“ 119. številka letošnjega „Slovenskega Naroda“, na 7. mestu imenovana dr. Preširnova sestra Urša, rojena 24. septembra 1809, je 10. t. m. umrla. Na Breznici se bode pokopala. Zdaj živi le še ena pesnikova sestra Alenka.

— (V Novomesto) pride za profesorja Gustav Stanger iz dunajskega terezijanišča.

— (Iz Krškega) se nam piše: 9. t. m. nastal je v prostorih L. Pirca v Leskovcu na neznan način ogenj. Krška požarna straža hitela je takoj tja pomagat in posrečilo se jej je, ogenj lokalizirati. akoravno je omenjeni objekt čisto pri drugih slamnatih pohištvih. Zgorelo je več centov sena. Pogorelec je bil zavarovan. Posebno odlikovali so se služabniki iz turnske graščine, kateri so bili prvi s se svojo brizgalnico na pogorišču.

— („Slovenski Gospodar“) ne bode imel pravde pred potniki s Seidlom vsled pogodbe. Upamo, da se „Gosp.“ nij udal v popolen preklic, kajti da Seidl, Brandstetterjev drug, nij vreden poslanec slovenskega naroda v mariborske okolici biti, to si mi upamo zmirom še trditi in bomo trdili.

— (Grozna mati in teta.) — Iz Špitaliča pri Motniku se nam piše sledeča dogodba: 27. junija je zbolel nenadoma 6 mesecev star otrok Mice Hrastovec v Špitaliču, okraju Kamniškem, na hudem klanji v želodci in čevih, tako da je ubože kar cvililo in zvijalo se. Ko pride mati čez malo časa domov, vidi, da ima otrok okoli ust, ušes in na vratu neko rumeno štupo potrošeno. Materi nij bila baje ta štupa neznana. Akoravno iz strahu izven sebe, teče v hlev kravo molzt, in da otroku mlačnega mleka piti. Na to jame otrok bljuvati — od začetka samo mleko pobarvano rumeno, pozneje pa še rumene drobtince, katere so nad tem poklicani sosedje za mišico izpoznali. Mleko je rešilo otroka gotove smrti; strup je le po bljuvanji in driski šel iz trupla. Sum je letel na Lucijo Hrastovec, otrokovo tri in dvajsetletno teto, ker ta čas nij bilo družega človeka v hiši kakor ona. Izdati je zdaj še nij hotel nihče. Kmalu potem je odšla Lucija v Trojane v službo. 4. maja tega leta pa je bil umrl prav nagle smrti Lucijin lasten 17 dnij star otrok, in ljudje so začeli pomenkovati, kaj ko bi bila živinska ženska tudi svojega lastnega otroka po tej poti iz sveta spravila. Domenjevanje se je razširilo, in bilo naznanjeno sodnji v Kamniku. Le-ta pošlje komisijo v Špitalič, ki Lucijinega otroka izkoplje, katero je uže devet tednov v grobu ležalo, in posreči se jej najti znamenja ostrupljenja z mišico. Zdaj je postala cela stvar jasna. Brezsrčnico so prijeli in zaprli. Od početka je tajila, pozneje pa obstala vse, in bode imela čakati zaslužene osode. Mišico je kupila od nekega tihotapca, ki je take reči okolo kmetov nosil.

Patrijotično delo.

Iz Zaloga smo dobili od podpisanega vrlega rodoljuba 10 gl. (katere bomo za odločen jim namen oddali) in sledeče pismo, katero kar celo priobčujemo in priporočamo po vsej deželi v marljivo branje in po njem ravnanje:

„Slavno uredništvo „Slovenskega Naroda“!

Vaš denašnji listek prebravši, se mi je srce jokalo, koliko reve bode ostalo, ko morajo možje, t. j. redniki veliko revnih družin za puško prijeti in v daljne kraje iti za cesarstvo bojevati se. Tako mi je misel prišla: ali bi ne mogli doma ostali premožnejši ljudje za uboge doma ostale žene s štirimi ali petimi otroci, kaj dobrega storiti? Upam da! In v tem upanju sem denes pri g. Vodniku tukaj zarad tega pri večernej zabavi gospode goste na revščino doma ostalih žen in otrok opozoril, in jih prosil, da bi kaj za revne družine, katerim so očetje vzeti, in katere nemajo nič za potrebo, storili, in sem priloženih 10 gl. zanje nabral in slavno uredništvo uljudno prosim, da bi hotelo za ljubljanske in sploh kranjske rojake o tem poziv narediti, da bi za naše brate in brambovce 17. pešpolka tudi kaj storili, kajti kdor nij vojak, naj vsaj malenkost za družino revnega rezervista svoj del prinese. Saj nij potreba veliko dati, malo in od obilnih, se bode vendar nekaj poznalo.

Prosim tedaj slavno uredništvo, da bi hotelo malo priloženo darilo blagovoljno sprejeti, in tudi v cenjenem listu poziv na p. t. ljubljansko občinstvo narediti. Upamo, da Ljubljancje za Založani primerno ne bodo zaostali.

V Zalogu, 11. julija 1878.

Franjo Klemenec,
c. kr. poštar in posestnik.

Razne vesti.

* (Trikrat oženjen.) V Oseku je služil pred dvema letoma diurnist Buscar, ter se je v tem času z mlado Magjarko oženil in z njo v zgorenjem delu mesta stanoval. Pri uradu kjer je služboval je pa nekaj ogoljufal in potem ubegnil. Takoj se je izvedelo, da ima še jedno ženo v dolnjem delu mesta, s katero se je bil v Zagrebu oženil. Nedavno pride nek uradnik v Ilok, ter izpozna Buscarja pri tamošnji sodnji, kjer je dobil službo. Oni uradnik ga sodnji ovadi, in bivšega diurnista, ki je mej tem tudi uže v Iloku se oženil, dejali so v zapor. A posrečilo se mu je zopet pobegniti: razsul je peč in ušel.

* (Požar.) V Lilju na Francoskem je zgorela velika predilna fabrika s celo zalogo. Škode je nad poldrug milijon frankov.

* (Vihar.) Grozovit vihar je razsajal 4. t. m. v severnej Ameriki v okolini Pittsburga in Pennsylvanije. Strela je udarila pri tem v jame, kjer so petroleje kopali, in zgorelo je 10.000 sodov petroleja. Dež je strahovito lil, in razsulo se je vsled tega več hiš. Vihar lomil je stara drevesa; 14 ljudij je bilo ubitih in 30 ranjenih.

Zanimivo

je v denašnji številki našega časopisa objavljeno naznanilo sreče Samuela Heckscher-ja senr. v Hamburgu. Ta hiša si je s svojim promptnim in tajnim izplačevanjem tu in v okolici dobljenih svet tako dobro ime pridobila, da vsacega uže na tem mestu na njen denašnji inserat opozorujemo.

Dunajska borza 13. julija.

(Izvirno teleg. afišno poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	65	gl.	10	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	67	"	—	"
Zlata renta	75	"	50	"
1860 drž. posojilo	113	"	75	"
Akcije narodne banke	837	"	—	"
Kreditne akcije	263	"	—	"
London	115	"	60	"
Napol.	9	"	26 1/2	"
C. kr. cekini	5	"	52	"
Srebro	101	"	—	"
Državne marke	57	"	15	"

Komi

se išče za prodajalnice mešanega blaga pod dobrimi pogoji. Ponudbe s potrebnimi spričevali naj se pošljejo **J. Modic-u** v Novocas pri Raketu do **15. t. m.** (208-4)

Karel S. Till

trgovstvo s knjigami in papirjem, pod Trančo št. 2, zaloga vseh potrebniosti za urade in kupčijstvo; zaloga navadnega, pisemskega in zavijalnega papirja. Vse potrebniosti za morjevce (inženirje), slikarje in risarje. Najnovejše v konfekciji za papir. Zapisovalne in opravilne knjige. Izdeljujejo se tudi monogrami na pisemski papir, vitne karte in pisemske zavitke. (158—33)

Wir empfehlen als Bestes und Preiswürdigstes

Die Regenmäntel, Wagendecken (Plachen), Betteinlagen, Zeltstoffe

der k. k. pr. Fabrik

von M. J. Elsinger & Söhne

in Wien, Neubau, Zollergasse 2,

Lieferanten des k. und k. Kriegsministeriums, Sr. Maj. Kriegsmarine, vieler Humanitätsanstalten etc. etc.

(196—20)

S e. kr. av. privilegijem in kr. pruskim minister-skim potrdilom.

Dr. Borchardt-ovo aromatično (dišečo) milo

(zajta) z zelisc, za oepsanje in popravo kože in skušeno zoper vsakako nesnage na koži; v zapečatenih izvernih zavitkih po 42 kr.

Dr. Suin de Boutemard-ovo dišeča pasta za

zobe, najsplošnejši in najzanesljivejši pripomoček za ohranjenje in čistenje zob in zobnega mesa; v celih in pol zavitkih po 70 ali 35 kr.

Dr. Hartung-ovo olje s kitajske skorje za va-

rovanje in oepsanje las; v zapečatenih in v steklu štempljenih steklenicah po 85 kr.

Dr. Beringuer-jev dišeči kronini duh, krasna

voua za duhanje in umivanje, ki krepča in budi živelj; v izvernih steklenicah po 1 gld. 25 kr. in 75 kr.

Prof. dr. Linde va rastlinska pomada v štan-

scah, poviša svit in voljnost las in je pripravna posebno za to, da obdrži proge las na glavi; v izvernih kosovih po 50 kr.

Balzamično milo iz oljke se odlikuje po oživ-

ljevajoci in ohranjajoci moči za voljnost in meh-kost kože; v zavitkih po 35 kr.

Dr. Beringuer-jev rastlinski pripomoček za

barvanje las, barva prav črno, rujavo in ru-menkasto; s krtačami in lončki vred po 5 gld.

Dr. Hartung-ova zeljiščena pomada za oživljenje

in zbujenje rasti las; v zapečatenih in v steklu štempljenih posodah po 85 kr.

Dr. Beringuer-jevo olje iz zemljiščnih korenin

za okrepcanje in ohranjenje las in brade; ste-klenica 1 gld.

Dr. Koch-ovi bonboni iz zeljišč, znan in sku-

sen domač pripomoček za prehlad, hripavost, zabasanost, hripavo grlo itd.; v izvernih škat-ljicah po 70 in 35 kr.

Bratov Ledarjevo balsamično milo iz olja ze-

meljskih orehov, prijeten pripomoček pri umi-vanju nežne in občutljive kože, posebno damam in otrokom; po 25 kr., paket (4 kosovi) 80 kr.

Pravi ti po pripoznani solidnosti in priprav-

nosti tudi v naših krajih uže priljubljeni pri-pomočki se dobivajo:

v Ljubljani pri Franc Terčku in lekarju

Brišcu in bratih Krisper; v Zagrebu pri lekarjih: J. J. Cejbec in Žg. Mittlbach in Flor. Ki-ralovicu; v Celju pri Kr. Krisperju; v Reki pri drogljeru Nikolu Pavačiču; v Gorici pri lekarju

A. Franzonju; v Celovcu pri lekarjih: Ant. Beinitzu, Kraimerju in Kellerju; v Kranju pri Rajmund Krisperju; v Trstu pri lekarjih: J. Seravalo, K. Zanettiju, P. Prendini, Fr. Ve-dovattu; v Beljaku pri Matevžu Fürstu; v

Varaždinu pri lekarjih: A. Hochsingerju in A. Halterju; v Zadru pri parfum. N. Androviču.

Raymond & Co.,

c. k. priv. last. tovarn hygealističnih cosm. stvarij

v Berlinu. (118—5)

Svarilo. Svarimo pred ponarejanji, osobito pred dr. Suina de Boutemardovo dišečo

zobno pasto in pred dr. Borchardtovim aroma-tičnim zeljiščnim milom z imenom dr. Bor-chardta „sin“.

Mnoge ponarejalce in prodajalce je sodnija uže obsodila, da so morali plačati pre-cejšnje globe v denarji.

Raymond & Co.,

c. k. priv. last. tovarn hygealističnih cosm. stvarij

v Berlinu. (118—5)

Prostovoljna dražba.

22. dne t. m. in v sledečih dnevih prodajal se bude v kazinskeje restavraciji ljubljanskeje

s cinkom kriti stekleni salon, ki obsega lahko 300 osov, potem paviljon za godbo, klet za led po amerikanskeje sistemi, popolni plinovod iz restavracije in vrta, na dalje vsa vrtna, sobna, kuhinjska in kletna oprava, kakor: mize, stoli, zastave, bandera, grbni izveski (Wappenschilder), transparenti, piramide, zvezde in razne druge dekoracije; oder za glediščne igre v hiši, kandelaber za plin, steklene prepaži, omare za jedi in pijače, slike, ogledala, stenske ure, vešala za obleko, ruljete za okna, železne peči, mizna priprava iz beloprsti, noži in vilice, mej temi za 1200 osov od kineskega srebra, — kozarci za pivo, vino in šampanjec, sklenice, namizje, kamni v prižganje žveplenk, solnjice in koški za kruh; vse namizne perilo, kakor: mizni prtji, beli in pisani, brisače itd., okolo 7000 papirnatih prtčev, omara za posode, police, omare za led s patentom; prodajala se bude na dalje tudi vsa kuhinjska priprava, banje in sodi za vodo, jeden telegraf, razna fina vina v sklenicah, sodovi, škafi (vedrice), pipe, buče (Weinheber), police za sklenice, prazne vinske butelje, jedna partija ledu in razna druga privatna oprava; vse to prodajajo se bude na dražbi, h katereje so vsi povabljeni, ki želijo kaj kupiti. (218—1)

Tujski.

12. julija:

Evropa: Gerčak, Prašnikar, Fabiniani iz Trsta. Pri Slovani: Blumenreich iz Dunaja. — Jagočič iz No-vega mesta. — Marajec iz Celja. — Sonnenberg iz Dunaja. Dolinar iz Trsta. — Vidlič iz Dunaja. Pri Matofel: Schlogel iz Dunaja. — Schulz iz Gradca. Pfeifer iz Trsta. — Kranzer iz Gradca. — Polak iz Kočevja. Hanisch iz Trsta. — Lindner iz Gradca. Pri bavarskem dvoru: Logar iz Dunaja. — Milavec, Krschel, Bander, Lukanz iz Trsta.

V „Narodneje tiskarni“ v Ljubljani je izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenjev, poslovenli dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Potem

Trije javni govori.

Govorili prof. Fr. Šuklje, Iv. Tavčar in prof. Fr. Wiesthaler v ljubljanski čitalnici. 8° 9 pol. Cena 30 kr.

Štev. 9782.

(217—1)

Razglas.

Izprazneno mesto mestnega tesarja z letno plačo 350 gold., in z pravico do pokojnine se oddaja.

Službeni pogoji izvedó se pri mestnem stavbenem uradu.

Dotične prošnje se do konec julija 1878 sprejemajo.

Mestni magistrat v Ljubljani, 8. julija 1878.

Nagla in gotova pomoč zoper boleznj v želodeci.

Dr. Rose k repilni balzam,

najboljše in najizdatnejše sredstvo za ohranitev zdravja,

čistitev in vzdržanje čistoče sokov in krvi ter za pospešenje dobre prebave, dobiva se pravi po 50 kr. in 1 gold.

vedno v zalogah: v Ljubljani pri lekarni-čarjih: G. Piccoli, Jos. Svoboda, Erasmus Birschitz; v Rudolfovem: Dom. Rizzoli, lekarnar; v Kočevji: Andr. Braun.

Vse lekarne in večje prodajalnice ma-terijalij v Austro-Ogerskeje imajo zaloge tega kre-pilnega balzama.

Glavna zaloga:

B. Fragner,

lekarna „k črnemu orlu“, Eck der Spornergasse Nro. 205—III. in Prag.

Prepis.

Brandeis, 12. januarja 1876.

Visokočestiti gospodi!

Uže dlje časa sem trpel bolečine v že-locu ter se mi nij ljubilo jesti. Tu me je nekdo opozoril na Vaše zdravilo „dr. Rose krepilni balzam“ in jaz sem ga zavžil.

Porabivši prvo sklenico, opazil sem uže dober vspeh in ko sem še nadalje rabil Vaš balzam, so bolečine v želodecu uže popolnem izginile, dobil sem zopet apetit in zdaj sem do cela zopet ozdravel.

Zahvaljujoč se Vam najprisrčneje, in naj-topleje priporočujoč „dr. Rose krepilni bal-zam“ vsem bolnim v želodecu, se beležim z odličnim spoštovanjem

(85—9)

F. Staudigl.

Glavni do-bitek ev. 450.000 mark.

Naznanilo sreče.

Dobitke garantira država. Prvo vzdiganje: 18. i 19. julija.

Vabilo na udeležitev dobitnih šanc

velike, od deželne vlade garantovane denarne loterije, v katereje se mora nad

8 milijonov 800.000 mark gotovo dobiti.

Dobitki te ugodne denarne loterije, ka-tera ima po načrtu le 86.000 lozov, so sledeči:

1 dobitek ev. 450.000 mark	108 od 3000 mark
spec. 300.000 mark	213 „ 2000 mark
1 od 150.000 mark	1 „ 1400 mark
1 „ 80.000 mark	523 „ 1000 mark
1 „ 60.000 mark	848 „ 500 mark
3 „ 40.000 mark	1000 „ 300 mark
3 „ 30.000 mark	75 „ 240 mark
1 „ 25.000 mark	35 „ 200 mark
5 „ 20.000 mark	50 „ 160 mark
12 „ 15.000 mark	27800 „ 142 mark
1 „ 12.000 mark	2900 „ 122 mark
22 „ 10.000 mark	50 „ 120 mark
1 „ 8.000 mark	25 „ 100 mark
4 „ 6.000 mark	4900 „ 94 mark
62 „ 5.000 mark	50 „ 70 mark
5 „ 4.000 mark	2900 „ 66 mark
	2900 „ 38 mark

kateri se bodo v malo mesecih v 6 oddelkih gotovo odločili.

Prvo vzdiganje dobitkov je uradno na

dné 18. in 19. julija t. l.

nastavljeno, ter stane

cel originalni loz le 9 gld. 30 kr. a. v.,

pol original. loza le 4 gld. 65 kr. a. v.,

četrt original. loza le 2 gld. 33 kr. a. v.,

ter te od države garantovane originalne loze (ne prepovedane promese) proti frankovanej poslatvi svote tudi v najoddaljeneje kraje razpošiljam.

Vsak udeleženeec dobi zraven originalnega loza tudi originalni črtič z državnim grbom zastoj, ter se mu takoj po vzdigovanji do-bitkov nezahtevano pošlje uradni listek vzdig-nenih števil.

Izplačevanje in razpošiljanje dobitkov izvrševam direktno jaz interesentom z najbolj strogo tajnostjo.

Naročila izvršujejo se najlaglje po poštnem pozetji.

Naj se tedaj naročila zaupno pošljejo na

Samuel Heckscher senr.,

Banquier und Wechsel-Comptoir in Hamburg. (213—3)